

Ruimtelijke ordening / Bestuursrecht

137

Vergunning van
rechtswege – Linge-
waard

Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
18 juli 2013, nr. 201305064/1/A1 en
201305064/2/A1, ECLI:NL:RVS:2013:483
(mr. Polak)
Noot J.S. Haakmeester

Procedure. Voorbereidingsprocedure. Reguliere voorbereidingsprocedure. Beslistermijn. Reguliere beslistermijn. Rechtswege. Vergunning van rechtswege.

[Wabo art. 3.7, 3.9, 3.10]

Het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Lingewaard heeft niet binnen de reguliere beslistermijn uit artikel 3.9 Wabo op een aanvraag om een omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen en afwijken van het bestemmingsplan beslist en na afloop van die termijn de vergunning geweigerd. De rechtbank heeft in beroep tegen die beslissing geoordeeld dat de aangevraagde activiteit binnen de reikwijdte van de in het bestemmingsplan gegeven afwijkingsbevoegdheid valt en daarmee met de reguliere procedure had moeten worden voorbereid. Nu niet binnen de daarvoor geldende beslistermijn een besluit op de aanvraag is genomen, volgt uit artikel 3.9, derde lid, van de Wabo, gelezen in verbinding met artikel 4:20b, eerste lid, van de Awb, dat de omgevingsvergunning van rechtswege is verleend, ongeacht of de aangevraagde activiteit voldoet aan de voorwaarden voor toepassing van de in het bestemmingsplan gegeven afwijkingsbevoegdheid. De Voorzitter bevestigt de uitspraak van de rechtbank en voegt er aan toe dat na afloop van de volgens de reguliere voorbereidingsprocedure geldende beslistermijn, behoudens wanneer een bezwaarschrift wordt ingediend, geen mogelijkheid bestaat om te besluiten of aan die voorwaarde is voldaan.

Uitspraak op het hoger beroep van:
het college van burgemeester en wethouders van
Lingewaard,
appellant,
tegen de uitspraak van de rechtbank Arnhem van
2 mei 2013 in zaak nr. 12/6148 in het geding tus-
sen:
[wederpartij]
en
het college.

Procesverloop

Bij besluit van 30 oktober 2012 heeft het college geweigerd een omgevingsvergunning te verlenen voor het bouwen van een tweede bedrijfswoning nabij [locatie] te Huissen.

Bij uitspraak van 2 mei 2013 heeft de rechtbank het door [wederpartij] daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard en dat besluit vernietigd. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft het college hoger beroep ingesteld.

Bij deze brief heeft het college de voorzitter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzitter heeft het verzoek ter zitting behandeld op 27 juni 2013, waar (...; red.).

Overwegingen

1. In dit geval kan nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

2. Het college betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat, omdat niet aan de in het bestemmingsplan gestelde toepassingsvereisten voor het gebruik maken van de binnenplanse afwijkingsbevoegdheid is voldaan, voor het bouwplan slechts een omgevingsvergunning kon worden verleend met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3°, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo). Hierop is de uitgebreide voorbereidingsprocedure van toepassing, zodat geen sprake kan zijn van een van rechtswege verleende omgevingsvergunning, aldus het college.

3. Gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting gaat de voorzitter uit van de volgende feiten en omstandigheden. De in geding zijnde aanvraag om omgevingsvergunning is door het college ontvangen op 29 juli 2011. Bij brieven van 16 september 2011 en 30 september 2011 heeft het

college [wederpartij] meegedeeld de beslistermijn te verlengen tot 4 oktober 2011, onderscheidenlijk 4 november 2011. Op 23 februari 2012 heeft het college een ongedateerd ontwerpbesluit, strekkende tot weigering van de aanvraag, ter inzage gelegd. Op 2 april 2012 heeft [wederpartij] een zienswijze over het ontwerpbesluit naar voren gebracht. Bij besluit van 30 oktober 2012 heeft het college de aangevraagde omgevingsvergunning geweigerd vanwege het feit dat niet is aangetoond dat de tweede bedrijfswoning nodig is voor de agrarische bedrijfsvoering, vanwege strijdigheid met de Beleidslijn grote rivieren en uit een oogpunt van geluid.

4. Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van de Wabo, is het verboden zonder omgevingsvergunning een project uit te voeren, voor zover dat geheel of gedeeltelijk bestaat uit:

- a. het bouwen van een bouwwerk,
- c. het gebruiken van gronden of bouwwerken in strijd met een bestemmingsplan.

Ingevolge artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder c, wordt, voor zover de aanvraag betrekking heeft op een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a, de omgevingsvergunning geweigerd indien de activiteit in strijd is met het bestemmingsplan.

Ingevolge het tweede lid wordt in gevallen als bedoeld in het eerste lid, onder c, de aanvraag mede aangemerkt als een aanvraag om een vergunning voor een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, en wordt de vergunning slechts geweigerd indien vergunningverlening met toepassing van artikel 2.12 niet mogelijk is.

Ingevolge artikel 2.12 kan, indien de aanvraag betrekking heeft op een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, de omgevingsvergunning slechts worden verleend:

- a. indien de activiteit in strijd is met het bestemmingsplan:

1° met toepassing van de in het bestemmingsplan opgenomen regels inzake afwijking,

2° in de bij algemene maatregel van bestuur aangewezen gevallen, of

3° indien de activiteit niet in strijd is met een goede ruimtelijke ordening en de motivering van het besluit een goede ruimtelijke onderbouwing bevat.

Ingevolge artikel 3.7, eerste lid, is de reguliere voorbereidingsprocedure van toepassing op de voorbereiding van besluiten, tenzij de uitgebreide voorbereidingsprocedure daarop van toepassing is.

Ingevolge artikel 3.9, eerste lid, beslist het bevoegd gezag op de aanvraag om een omgevingsvergunning binnen acht weken na de datum van ontvangst van de aanvraag.

Ingevolge het tweede lid kan het bevoegd gezag de in het eerste lid bedoelde termijn eenmaal met ten hoogste zes weken verlengen.

Ingevolge het derde lid is paragraaf 4.1.3.3 van de Awb van toepassing op de voorbereiding van de beslissing op de aanvraag.

Ingevolge artikel 3.10, eerste lid, onder a, is Afdeling 3.4 van de Awb van toepassing op de voorbereiding van de beschikking op de aanvraag om een omgevingsvergunning, indien de aanvraag geheel of gedeeltelijk betrekking heeft op een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, voor zover er strijd is met het bestemmingsplan en slechts vergunning kan worden verleend met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 3°.

Ingevolge artikel 4:20b, eerste lid, van de Awb is, indien niet tijdig op de aanvraag tot het geven van een beschikking is beslist, de gevraagde beschikking van rechtswege gegeven.

Ingevolge artikel 8.2.1. van de voorschriften van het bestemmingsplan "Looveer" mogen op gronden, welke bestemd zijn voor de uitoefening van het agrarische bedrijf, uitsluitend bouwwerken worden opgericht welke ten dienste staan van deze bestemming, zulks met inbegrip van ten hoogste één bedrijfswoning.

Ingevolge artikel 8.3.1. kunnen burgemeester en wethouders vrijstelling verlenen van het bepaalde in artikel 8.2.1. teneinde een tweede bedrijfswoning op te richten, mits deze woning nodig is voor de agrarische bedrijfsvoering, de inhoud van de woning maximaal 500 m³ bedraagt en voldaan wordt aan de overige bebouwingseisen in dit artikel.

5. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, dient het bestuursorgaan na ontvangst van een aanvraag om omgevingsvergunning tijdig te bezien welke procedure daarop ingevolge de Wabo van toepassing is. De beantwoording van de vraag of op een aanvraag om omgevingsvergunning de reguliere dan wel de uitgebreide voorbereidingsprocedure van toepassing is, is, gelet op artikel

3.10, eerste lid, van de Wabo afhankelijk van de activiteit die is aangevraagd. Dit betekent dat indien de reguliere voorbereidingsprocedure van toepassing is, omdat de aangevraagde activiteit binnen de reikwijdte van de in het bestemmingsplan gegeven afwijkingsbevoegdheid valt, maar niet binnen de daarvoor geldende beslistermijn een besluit op de aanvraag wordt genomen, uit artikel 3.9, derde lid, van de Wabo, gelezen in verbinding met artikel 4:20b, eerste lid, van de Awb, volgt dat de omgevingsvergunning van rechtswege is verleend, ongeacht of de aangevraagde activiteit voldoet aan de voorwaarden voor toepassing van de in het bestemmingsplan gegeven afwijkingsbevoegdheid. In dit verband moet de reikwijdte van de bevoegdheid om binnenplannen van het bestemmingsplan af te wijken voor een project worden onderscheiden van de voorwaarden om toepassing te geven aan deze bevoegdheid, voor zover in die voorwaarden voor het bestuursorgaan beoordelingsvrijheid besloten ligt, in dit geval de voorwaarde of de woning nodig is voor de agrarische bedrijfsvoering. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 20 februari 2013 in zaak nr. 201202810/1/A1) bestaat na afloop van de volgens de reguliere voorbereidingsprocedure geldende beslistermijn, behoudens wanneer een bezwaarschrift wordt ingediend, geen mogelijkheid meer om te besluiten of aan die voorwaarde is voldaan. Het voorgaande is in overeenstemming met de bedoeling van de wetgever om tijdige besluitvorming door de bevoegde gezagen te bevorderen (zie onder meer Kamerstukken II 2006/07, 30 844, nr. 3, blz. 34-36).

Niet in geschil is dat de aangevraagde activiteit in strijd is met het ter plaatse geldende bestemmingsplan. De in geding zijnde bouwaanvraag voor een tweede bedrijfswoning voldoet aan de in artikel 8.3.1. van de planvoorschriften en elders in het bestemmingsplan opgenomen bebouwingseisen en valt mitsdien binnen de reikwijdte van de binnenplanse afwijkingsbevoegdheid, neergelegd in die bepaling. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht overwogen, dat het college de aanvraag voor de activiteit 'bouwen van een tweede bedrijfswoning' in dit geval mede diende te beoordelen als een aanvraag tot het gebruiken in strijd met het bestemmingsplan met toepassing van de in het bestemmingsplan opgenomen regels voor afwijking, als bedoeld in artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 1°, van de Wabo. Gelet op artikel 3.7, eerste lid, gelezen in verbinding met artikel 3.10,

eerste lid, onder a, van de Wabo, is op deze aanvraag de reguliere voorbereidingsprocedure van toepassing.

Niet in geschil is dat het college niet binnen de voor de reguliere voorbereidingsprocedure geldende termijnen op de aanvraag heeft beslist. Ook heeft het college niet binnen die termijnen duidelijk gemaakt, dat het een negatief standpunt had ten aanzien van de mogelijkheid van de binnenplanse afwijkingsbevoegdheid gebruik te maken, thans daargelaten of dat dan wel als een tijdige beslissing zou kunnen worden geduid. De rechtbank heeft derhalve terecht geoordeeld dat de aangevraagde omgevingsvergunning van rechtswege is verleend.

Het betoog faalt.

6. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

7. Gelet hierop bestaat aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

I. bevestigt de aangevallen uitspraak;

II. wijst het verzoek af.

NOOT

Deze uitspraak is geselecteerd omdat het de consequenties van een verkeerde keuze voor een voorbereidingsprocedure op grond van de Wabo inzichtelijk maakt. Deze geschillen doen zich vaker voor en de gevolgen van de verkeerde procedurekeuze kunnen groot zijn. Veelal is bij de procedure de inzet, of de vergunning van rechtswege is verleend. Hoewel deze uitspraak over het ruimtelijke bestuursrecht gaat, is de onderliggende rechtsvraag ook aan de orde bij andere Wabo-vergunningen, waaronder die voor de activiteit 'milieu'. Daarmee is deze jurisprudentie ook van belang voor de lezers van JM. Juridisch interessant is de motivering van de hiervoor opgenomen uitspraak. De Raad van State stelt dat de reikwijdte van de bevoegdheid om binnenplannen van het bestemmingsplan af te wijken voor een project moet worden onderscheiden van de voorwaarden om toepassing te ge-

ven aan deze bevoegdheid, voor zover in die voorwaarden voor het bestuursorgaan beoordelingsvrijheid besloten ligt, in dit geval de voorwaarde of de woning nodig is voor de agrarische bedrijfsvoering. De Afdeling heeft eerder overwogen (uitspraak van 20 februari 2013 in zaak ECLI:NL:RVS:2013:BZ1684, BR 2012, nr 69, m. nt. R.S. Wertheim) dat na afloop van de volgens de reguliere voorbereidingsprocedure geldende beslistermijn, behoudens wanneer een bezwaarschrift wordt ingediend, geen mogelijkheid meer bestaat om te besluiten of aan die voorwaarde is voldaan. Ik kan mij echter voorstellen dat de vraag of een bepaling een voorwaarde aan een binnenplanse afwijking stelt of de reikwijdte van de afwijking bepaalt niet altijd even duidelijk is. De voorzitter vervolgt dat deze lijn in overeenstemming is met de bedoeling van de wetgever om tijdige besluitvorming door het bevoegd gezag te bevorderen (zie onder meer Kamerstukken II 2006/07, 30 844, nr. 3, blz. 34-36). Ik kan mij voorstellen dat de vraag of een bepaling een voorwaarde aan een binnenplanse afwijking stelt of de reikwijdte van de afwijking bepaalt niet altijd even duidelijk is.

Opmerkelijk detail in de uitspraak van 20 februari 2013 was dat de aanvraag om een omgevingsvergunning voor het afwijken van een bestemmingsplan niet op de voorgeschreven wijze, namelijk via het omgevingsloket online, was ingediend, maar in een bezwaarschrift was opgenomen. Ondanks dat de vergunningaanvraag niet voldeed aan de indieningsvereisten en het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Putten de aanvraag niet als aanvraag had aangemerkt, was de gevraagde vergunning door tijdsverloop van rechtswege verleend. Dit vereist oplettendheid bij bestuursorganen en bezwaarschriftencommissies!

Eerder is ook door de rechtbank Amsterdam een vergelijkbare uitspraak gedaan als hiervoor opgenomen. Gewezen wordt op de uitspraak van de rechtbank Amsterdam d.d. 27 maart 2012, ECLI:NL:RBAMS:2012:BW5007, «JM» 2012/88, m. nt. N.G. Hoogstra. Het dagelijks bestuur van het stadsdeel Noord was het niet duidelijk, of de aanvraag om een omgevingsvergunning voor de afwijking van het bestemmingsplan voldeed aan de voorwaarden voor het verlenen van een binnenplanse afwijking. Als aan die voorwaarden was voldaan, dan had het dagelijks bestuur op grond van artikel 2.12, lid 1, aanhef en onder

a, onder 1° Wabo, de beslissing op de aanvraag met de reguliere procedure moeten voorbereiden. Naar het oordeel van de rechtbank stond het het dagelijks bestuur niet vrij om buiten de termijn voor het nemen van een beslissing binnen de reguliere voorbereidingsprocedure te beoordelen of al dan niet aan de voorwaarden van de binnenplanse afwijking werd voldaan. Uit de voorgaande uitspraken volgt ook dat het college niet vrij is in het bepalen van de procedure. Dit blijkt met zoveel woorden uit een uitspraak van de rechtbank Zeeland-West Brabant, d.d. 30 januari 2013, ECLI:NL:RB-ZWB:2013:BZ0877.

Dat de voorgeschreven procedure echter lang niet altijd helder is, blijkt uit een uitspraak van de Voorzieningenrechter rechtbank Midden-Nederland, 30 augustus 2013, ECLI:NL:RBM-NE:2013:3663. In die uitspraak was een aanvraag om een omgevingsvergunning ingediend voor het verbouwen en restaureren van een pand dat als rijksmonument is aangewezen. Het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Utrecht had, na het verstrijken van de termijn waarbinnen op een aanvraag die met de reguliere procedure is voorbereid, aanvrager gemeld dat op deze aanvraag de uitgebreide procedure van toepassing was. De voorzieningenrechter stelde dat artikel 3.7 bepaalt dat de reguliere procedure op een aanvraag van toepassing is, tenzij de uitgebreide voorbereidingsprocedure geldt. In artikel 3.10, eerste lid, van de Wabo wordt limitatief en dwingend bepaald voor welke activiteiten de uitgebreide procedure geldt. De voorzieningenrechter stelde dat als hoofdregel geldt, dat op aanvragen de reguliere procedure van toepassing is, tenzij anders is bepaald in artikel 3.10 Wabo.

Door de inwerkingtreding van de Wet modernisering monumentenzorg per 1 januari 2012, hoeft een aanvraag om een omgevingsvergunning voor wijzigingen van monumenten niet altijd meer met de uitgebreide procedure te worden voorbereid. Vanaf die datum is de uitgebreide voorbereidingsprocedure alleen voor ingrijpende wijzigingen in, aan of bij een rijksmonument waarvoor de minister om advies gevraagd moet worden, zoals bepaald in art. 2.1, onder f Wabo jo art. 6.4 Bor. Hoewel er een lijst met gevallen op de site van de Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed is geplaatst, moet het bevoegd gezag voor het verlenen van een vergunning

beslissen of sprake is van een ingrijpende wijziging en daarmee of de aanvraag met de reguliere of uitgebreide procedure moet worden voorbereid.

Een omgekeerde en minder fatale fout had het college van burgemeester en wethouders van de gemeente 's-Hertogenbosch gemaakt, Rechtbank 's-Hertogenbosch 19 oktober 2011 ECLI:NL:RBSHE:2011:BU1267. Het college was er op enig moment van uitgegaan dat de reguliere voorbereidingsprocedure op een aanvraag voor een omgevingsvergunning voor een afwijking van het bestemmingsplan van toepassing was. Dat doet volgens de rechtbank niet af aan het dwingendrechtelijke voorschrift van artikel 3.10, eerste lid, van de Wabo. De omstandigheid dat sprake is van dwingend recht heeft tot gevolg, dat het aanvankelijk volgen van die procedure geen consequenties kan hebben voor het al dan niet toepasselijk zijn van de reguliere procedure. Welke procedure van toepassing is, wordt door de wet voorgeschreven. Het bestuursorgaan is, op grond van artikel 3.1, derde lid, van de Wabo, weliswaar verplicht om de aanvrager kenbaar te maken welke procedure van toepassing is, maar deze bepaling geeft geen bevoegdheid om voor de betrokken aanvraag van de wettelijk voorgeschreven voorbereidingsprocedure af te wijken. Daardoor was er geen vergunning van rechtswege als gevolg van tijdsverloop ontstaan.

Interessant in dit verband is ook de uitspraak van de Raad van State inzake een aanvraag om een sloopvergunning op grond van de gemeentelijke monumentenverordening van de gemeente Boxtel. ABRvS 16 januari 2013, ECLI:NL:RVS:2013:BY8568. De beslissing op de aanvraag had op grond van die verordening met de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure moeten worden voorbereid. Het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Boxtel heeft de vergunning met de reguliere procedure voorbereid. De Raad van State overweegt dat deze foute procedurekeuze met een beroep op artikel 6:22 geen gevolgen heeft voor het bestreden besluit. De Raad van State stelt dat:

“Uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling van de Awb (Kamerstukken I, 1991/92, 21 221, nr. 174b, pag. 16) blijkt dat onder een vormvoorschrift een voorschrift kan worden verstaan dat geen eisen stelt aan de in-

houd van het besluit, maar ziet op de procedure van totstandkoming of de wijze waarop het besluit moet worden genomen of vastgelegd. De rechtbank heeft, nu afdeling 3.4 van de Awb voorschriften bevat die betrekking hebben op de totstandkoming van een besluit, met juistheid geoordeeld dat het ten onrechte achterwege laten van toepassing van afdeling 3.4 van de Awb als schending van een vormvoorschrift in de zin van artikel 6:22 van de Awb kan worden aangemerkt.

De rechtbank heeft voorts terecht beoordeeld of in dit geval belanghebbenden door het achterwege laten van toepassing van afdeling 3.4 van de Awb zijn benadeeld. Daarbij is zij op goede gronden tot het oordeel gekomen dat [appellant] niet is benadeeld, nu hij door middel van de bezwaarprocedure de gelegenheid heeft gekregen zijn belangen kenbaar te maken. Voorts is de rechtbank terecht nagegaan of andere potentieel belanghebbenden door het achterwege laten van de uniforme openbare voorbereidingsprocedure zijn benadeeld, waarbij zij met juistheid heeft overwogen dat het hier een weigering van een sloopvergunning betreft en derden in beginsel geen rechtens te beschermen belang hebben bij die weigering. Nu niet is gebleken dat er in dit geval een derde-belanghebbende is die wel een zodanig belang heeft bij die weigering, is de rechtbank terecht tot het oordeel gekomen dat het ten onrechte achterwege laten van toepassing van afdeling 3.4 van de Awb met toepassing van artikel 6:22 van de Awb kan worden gepasseerd. Dat in dit geval uit artikel 3:15, tweede lid, van de Awb, gelezen in verbinding met artikel 6, vijfde lid, van de Monumentenverordening volgt dat ook aan anderen dan belanghebbenden de gelegenheid wordt geboden een zienswijze in te dienen maakt dit niet anders. Hoewel een zienswijze van een niet-belanghebbende tot een beter of ander besluit kan leiden, is dit voor de vraag of een dergelijk gebrek met artikel 6:22 van de Awb kan worden gepasseerd niet van belang, nu het bij toepassing van dat artikel uitsluitend gaat om de vraag of belanghebbenden door het in stand laten van het besluit worden benadeeld.”

Tot slot wijs ik nog op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 6 juni 2012 nr. 201110891/1 ECLI:NL:RVS:2012:BW7612. Appellant had voor het eerst in hoger beroep aangevoerd dat de

voorzieningenrechter niet had onderkend dat het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zandvoort ten onrechte de verleende omgevingsvergunning met de reguliere procedure had voorbereid. In de uitspraak overweegt de Raad van State in rechtsoverweging 2.1 dat het hoger beroep was gericht tegen de uitspraak van de rechtbank. Er was geen reden waarom de grond niet reeds in beroep kon worden aangevoerd. Uit een oogpunt van een zorgvuldig en doelmatig gebruik van rechtsmiddelen en omwille van de zekerheid van de andere partijen omtrent hetgeen in geschil is, heeft de Raad van State deze beroepsgrond buiten beschouwing gelaten.

Uit het voorgaande blijkt dat bestuursorganen de in de Wabo voorgeschreven procedure dienen te volgen. Als er om welke reden dan ook twijfel is over de te volgen procedure, dan doet het bestuursorgaan er verstandig aan om de aanvraag om een omgevingsvergunning met de reguliere procedure voor te bereiden. Indien immers achteraf wordt vastgesteld dat een omgevingsvergunning ten onrechte met een uitgebreide procedure is vergund, is de vergunning van rechtswege verleend. In het omgekeerde geval, namelijk de situatie dat een aanvraag om een omgevingsvergunning ten onrechte met een reguliere procedure is vergund, zijn de gevolgen veel minder groot. Er is geen vergunning van rechtswege ontstaan en de verkeerde procedurekeuze kan mogelijk met een beroep op artikel 6:22 Awb worden gepasseerd.

J.S. Haakmeester